

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha (Hiszpania) w dniu 17 lipca 2019 r. – DX/Subdelegación del Gobierno en Toledo

(Sprawa C-549/19)

(2019/C 372/14)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla-La Mancha.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca odwołanie: DX.

Strona pozwana i druga strona postępowania: Subdelegación del Gobierno en Toledo.

Pytania prejudycjalne

Tutejszy sąd pyta Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej o to, czy zgodna z art. 12 dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽¹⁾ oraz między innymi z wyrokami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 7 grudnia 2017 r. (sprawa C-636/16 ⁽²⁾) i z dnia 8 grudnia 2011 r. (sprawa C-371/08 ⁽³⁾), jest wykładnia sformułowana w wyrokach hiszpańskiego Tribunal Supremo (sądu najwyższego) nr 191/2019 z dnia 19 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5607/2017 (ECLI:ES:TS:2019:580), i nr 257/2019 z dnia 27 lutego 2019 r., wydanego w związku ze skargą kasacyjną 5809/2017 (ECLI:ES:TS:2019:663), zgodnie z którą możliwe jest w oparciu o interpretację dyrektywy 2001/40/WE ⁽⁴⁾ stwierdzenie, że każdy obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie na pobyt długoterminowy, który popełnił przestępstwo podlegające karze pozbawienia wolności na okres co najmniej jednego roku, może i powinien być „automatycznie” wydalony, tzn. [bez] konieczności dokonania oceny jego sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej lub sytuacji związanej z zatrudnieniem.

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 16, s. 44.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 7 grudnia 2017 r., López Pastuzano (C-636/16, EU:C:2017:949).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 8 grudnia 2011 r., Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady nr 2001/40/WE z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie wzajemnego uznawania decyzji o wydalaniu obywateli państw trzecich (Dz.U. 2001, L 149, s. 34).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Cluj (Rumunia) w dniu 23 lipca 2019 r. – Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj/Agentia Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-558/19)

(2019/C 372/15)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Cluj

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Impresa Pizzarotti & C SPA Italia Sucursala Cluj

Strona pozwana: Agentia Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 i 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem niniejszej sprawy [art. 11 ust. 2, art. 29 ust. 3 della Legge nr. 571/2003 privind Codul fiscal (ustawy nr 571/2003 ustanawiającej kodeks podatkowy)], które przewidują możliwość zmiany kwalifikacji bankowego przekazu środków pieniężnych z oddziału mającego siedzibę w jednym państwie członkowskim do spółki dominującej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim na „transakcję generującą dochód”, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące cen transferowych, chociaż gdyby ta sama transakcja została przeprowadzona między oddziałem a spółką dominującą, które mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim, to nie mogłaby ona zostać przekwalifikowana w ten sam sposób, a dotyczące cen transferowych przepisy nie miałyby do niej zastosowania?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil no 3 de Valencia (Hiszpania) w dniu 23 lipca 2019 r. – GT/Air Nostrum Líneas Aéreas del Mediterráneo S.A.

(Sprawa C-560/19)

(2019/C 372/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Valencia

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: GT

Strona pozwana: Air Nostrum Líneas Aéreas del Mediterráneo S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy można uznać, że pojęcie „obsługujący przewoźnik” obejmuje spółkę zajmującą się przewozem lotniczym pasażerów, która sprzedaje bilet, ale nie obsługuje lotu, czyli faktycznie go nie wykonuje?
- 2) W przypadku gdy odpowiedź na powyższe pytanie będzie przecząca, czy pasażerom przysługuje prawo do uzyskania odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia 261/2004⁽¹⁾ w przypadku gdy na podróż składa się kilka lotów i w wyniku niewielkiego opóźnienia (mniejszego niż trzy godziny) jednego z lotów powstaje duże opóźnienie (powyżej trzech godzin) w miejscu docelowym z powodu utraty połączenia? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy jeśli poszczególne loty są obsługiwane przez różnych przewoźników, przewoźnik obsługujący lot, który miał niewielkie opóźnienie (poniżej trzech godzin), jednak spowodował utratę połączenia, a przez to duże opóźnienie (powyżej trzech godzin) w miejscu docelowym, jest zobowiązany do zapłaty odszkodowania na podstawie art. 7 rozporządzenia 261/2004?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).